

Dosarul nr. 2ra-1004/19

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (jud.: A. Miron)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud.: A. Panov, I. Secrieru, V. Cotorobai)

Î N C H E I E R E

7 iunie 2019

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Tatiana Vieru
Nina Vascan
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Igor Burian, reprezentat de avocatul Octavian Pașcan,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Igor Burian împotriva lui Iurie Bunescu, cu privire la încasarea datoriei, a dobânzii de întârziere și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 13 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a admis apelul declarat de Iurie Bunescu și s-a casat hotărârea din 17 mai 2017 a Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani, fiind pronunțată o nouă hotărâre de respingere a cererii de chemare în judecată,

c o n s t a t ă :

La 15 iunie 2016, Igor Burian, reprezentat de avocatul Octavian Pașcan, a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Iurie Bunescu, cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată.

La 26 octombrie 2016, Igor Burian, reprezentat de avocatul Octavian Pașcan, a formulat o cerere de extindere a pretențiilor accesorii, și anume, cu privire la încasarea dobânzii de întârziere (f. d. 17 – 18).

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că, la 6 iunie 2013, aflându-se în Federația Rusă i-a acordat lui Iurie Bunescu cu titlu de împrumut suma de 52 240 de ruble rusești. Pentru a confirma acest fapt, pârâtul a semnat o recipisă, prin care s-a obligat să restituie împrumutul până la 15 iunie 2013.

Totuși, până la 15 iunie 2013, pârâtul nu și-a onorat obligația de a restitui împrumutul. Ulterior, acesta a încercat să-l convingă ca să restituie benevol suma împrumutată, dar încercările lui nu s-au soldat cu succes. Potrivit versiunii reclamantului, pârâtul nu intenționează să-i restituie benevol datoria și se eschivează de la executarea obligațiilor contractuale.

În aceeași ordine de idei, reclamantul a învederat că a calculat o dobândă de întârziere la suma restantă pentru perioada 18 decembrie 2014 – 26 octombrie 2016 în acord cu art. 619 din Codul civil.

Pentru aceste motive, Igor Burian a solicitat încasarea din contul lui Iurie Bunescu a datoriei în sumă de 52 240 de ruble rusești, convertite în lei moldovenești conform cursului oficial al Băncii Naționale a Moldovei, a dobânzii de întârziere în sumă de 22 985,5879 de ruble rusești, convertite în lei moldovenești conform cursului oficial al Băncii Naționale a Moldovei. La fel, el a cerut compensarea cheltuielilor judiciare suportate pentru achitarea taxei de stat în sumă de 723,52 de lei și a cheltuielilor pentru asistența juridică în sumă de 1 500 de lei (f. d. 18).

În cadrul judecării cauzei, pârâtul Iurie Bunescu nu a depus referință în întâmpinarea cererii de chemare în judecată, dar a fost reprezentat de avocatul Anatolie Bacalîm. Potrivit avocatului, reclamantul și pârâtul au muncit neoficial în or. Moscova. După finisarea lucrărilor, reclamantul s-a reîntors acasă pentru a nu suporta cheltuieli suplimentare la cazare. Ulterior, la 27 iunie 2013, pârâtul a transferat, prin intermediul băncii, suma de 22 000 de ruble rusești, iar restul sumei de 30 200 de ruble rusești au fost transmiși în or. Stăuceni, mun. Chișinău. Astfel, reprezentantul pârâtului a sugerat că acțiunea intentată de reclamant este neîntemeiată și urmează a fi respinsă (f. d. 48 pe verso – 49).

Prin hotărârea din 17 mai 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani, acțiunea formulată de Igor Burian a fost admisă integral. În acest sens, instanța de judecată a statuat încasarea din contul lui Iurie Bunescu în beneficiul lui Igor Burian a datoriei în sumă de 52 240 de ruble rusești și a dobânzii de întârziere în sumă de 22 985 de ruble rusești, convertiți în valută națională la momentul executării hotărârii. De asemenea, instanța de judecată a decis compensarea cheltuielilor de judecată în cuantum de 2 623, 52 de lei (f. d. 50, 54-58).

Pentru a hotărî astfel, instanța de judecată a constatat că pretenția de încasare a datoriei este întemeiată, deoarece în ședința de judecată s-a confirmat că pârâtul a luat cu împrumut suma de bani pe un termen determinat și nu și-a onorat obligațiunile sale contractuale. În plus, faptul respectiv se confirmă prin somația expedită pârâtului, dar care a rămas fără răspuns.

Totodată, instanța de fond a considerat neîntemeiat argumentul reprezentantului pârâtului despre faptul că recipisa nu confirmă existența unui împrumut, ci a unei datorii salariale, din motiv că acest fapt nu a fost menționat în recipisă. În același context, instanța de judecată a reținut că înscrisul prezentat în susținerea faptului că a fost restituită o parte din datoriei prin transfer bancar nu demonstrează recepționarea banilor de către reclamant (f. d. 43).

Cu privire la solicitarea de încasare a dobânzii de întârziere, prima instanță a relatat că aceasta corespunde exigențelor legislației în vigoare, fapt ce denotă admiterea solicitării.

Împotriva acestui act judecătoresc, la 29 mai 2017, Iurie Bunescu, reprezentat de avocatul Anatolie Bacalîm, a declarat apel în termenul legal, solicitând casarea hotărârii din 17 mai 2017 a primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii și încasarea cheltuielilor de judecată (f. d. 52). În

apărare, Igor Burian a formulat o referință, solicitând respingerea cererii de apel, ca fiind nefondată (f. d. 115).

Curtea de Apel Chișinău, prin decizia din 15 martie 2018, a admis apelul declarat de Iurie Bunescu și a casat hotărârea din 17 mai 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, fiind pronunțată o nouă hotărâre de respingere integrală a acțiunii. În acest sens, instanța de apel a dispus compensarea, prin încasarea din contul lui Igor Burian în beneficiul lui Iurie Bunescu, a taxei de stat în sumă de 544,50 de lei și a cheltuielilor pentru asistența juridică în sumă de 6 000 de lei (f. d. 122, 123-125).

Referitor la procesul de luare a acestei soluții, instanța de apel a constatat că prima instanță a examinat greșit cauza și a plasat speța sub incidența legii materiale ce reglementează raporturile de împrumut, ceea ce a condus la admiterea greșită a acțiunii. Or, potrivit înscrisurilor prezentate de către apelant, acesta a transferat intimatului în două tranșe, prin intermediul sistemului de transfer „Zolotaia Korona”, suma de 52 200 de ruble, care coincide cu datoria pretinsă de a fi încasată în prezenta acțiune (f. d. 71 – 72). În plus, intimatul nu a negat că banii i-au fost transferați și i-a primit, dar a pretins că aceste mijloace bănești au stins o altă datorie dintre ei. Prin prisma art. 210 alin. (1) și art. 211 alin. (1) din Codul civil, instanța de apel nu a acceptat o asemenea abordare, atât timp cât intimatul nu a furnizat probe pertinente și admisibile în acest sens.

La 01 aprilie 2019, Igor Burian, reprezentat de avocatul Octavian Pașcan, a declarat recurs împotriva deciziei din 13 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea acesteia, cu menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea ilegalității deciziei contestate, recurentul a menționat că între el și Iurie Bunescu au existat atât raporturi de muncă, cât și raport de împrumut. Astfel, prin intermediul „Zolotaya Korona”, intimatul a transferat salariul pentru recurent, inclusiv alți doi lucrători, și anume, Cebanu Speranța și Veaceslav Morari. Mai mult, calculul sumelor celor două transferuri (30 000 + 22 000 de ruble rusești) și sumei aduse la intrare în or. Stăuceni confirmă existența unei sume de bani mai mari. De altfel, intimatul nu a solicitat lichidarea recipisei, ceea ce probează relațiile de împrumut. Prin urmare, instanța de apel a apreciat arbitrar probele și a interpretat eronat legea.

La 17 aprilie 2019, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție a comunicat cererea de recurs lui Iurie Bunescu, informând că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu este prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia (f. d. 135).

Intimatul nu a depus referință până la examinarea admisibilității recursului.

Examinând admisibilitatea recursului, fără prezența participanților la proces, în acord cu procedura specificată la articolul 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de către Igor Burian, reprezentat de avocatul Octavian Pașcan este inadmisibilă, pentru motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra

inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, condițiile de admisibilitate a unei căi de atac pot fi aplicate dacă nu reduc substanța dreptului de acces la un tribunal, și, în special, dacă ele urmăresc un scop legitim și dacă există o legătură rezonabilă de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul care trebuie îndeplinit (a se vedea *Sultan vs Republica Moldova*, 5 iunie 2018, parag. 24; *Graciova vs Republica Moldova*, 24 ianuarie 2019, parag. 23 – 24). Limitările într-o cale extraordinară de atac pot fi mai stricte decât cerințele instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, *Marc Brauer vs Germania*, 1 septembrie 2016, parag. 34; *Miessen vs Belgia*, 16 octombrie 2016, parag. 64; *Samardžić vs Croația*, 20 iulie 2017, parag. 28; *Zubac vs Croația (Marea Cameră)*, 5 aprilie 2018, parag. 82).

Prin urmare, judecătorul raportor a făcut un raport verbal în fața completului de judecată instituit în corespundere cu articolul 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă. Așadar, în conformitate cu articolul 433 lit. a¹), b), c) și d) din Codul de procedură civilă, instanța de judecată a verificat dacă actul judecătoresc poate fi atacat cu recurs, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Obiectul prezentei cererii se referă la decizia din 15 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Mandatul seria MA nr. 05555940 din 12 august 2014 dovedește împuternicirile legale ale avocatului Octavian Pașcan de a reprezenta interesele recurentului Igor Burian, în special, de a ataca hotărârea judecătorească (f. d. 2). Astfel, recursul este formulat de către subiectul căruia i s-a conferit dreptul dat, în baza art. 430 lit. a) din Codul de procedură civilă. În același timp, materialele cauzei confirmă că cererea nu a fost examinată anterior.

În conformitate cu articolul 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul respectiv este de decădere și nu poate fi restabilit. Această limită temporală este esențială pentru a asigura buna administrare a justiției și, în special, principiul securității juridice (a se vedea *Marc Brauer*, *ibidem*, parag. 35; *Tence vs Slovenia*, 31 mai 2016, parag. 31).

În cazul de față, jurisprudența constantă a Ct.E.D.O notează că dreptul la recurs trebuie să se exercite din momentul în care părțile interesate pot cunoaște efectiv hotărârile judecătorești care le impun o obligație sau care ar putea aduce atingere drepturilor sau intereselor lor legitime (a se vedea *Miragall Escolano și alții vs Spania*, 25 ianuarie 2000, parag. 37; *Diaz Ochoa vs Spania*, 22 iunie 2006, parag. 48; *S.C. Raisa M. Shipping S.R.L. vs România*, 8 ianuarie 2013, parag. 29 – 30). Mai mult, dreptul prezentat mai sus se valorifică de partea interesată într-un termen rezonabil de la pronunțarea actului judecătoresc, coroborat prin acțiuni diligente în apărarea intereselor sale (a se vedea *Teuschler vs Germania (dec.)*, 4 octombrie 2001, *Sukhorubchenko vs Rusia*, 10 februarie 2005, parag. 41-43, *Muscat vs Malta*, 17 iulie 2012, parag. 44).

În baza înscrisurilor anexate la materialele cauzei, completul de judecată observă că decizia contestată a fost expediată doar reprezentantului intimatului Iurie Bunescu, avocatul Anatoli Bacalâm, la 18 iulie 2018 (f. d. 126). Dovada primirii adecvate de către recurent sau reprezentantului acestuia a actului contestat nu există la materialele cauzei. La 1 februarie 2019, avocatul Octavian Pașcan a luat cunoștință cu decizia contestată (coperta dosarului). Cererea de recurs a fost înregistrată la 1 aprilie 2019 (f. d. 130). Intimatul nu a depus obiecții în acest sens. Astfel, luând în considerare cele menționate, se consideră că cererea dedusă judecății a fost declarată în termenul prevăzut mai sus.

În continuare, completul de judecată a audiat raportul verbal al judecătorului raportor, cu privire la esența și temeiurile recursului, inclusiv dacă argumentele recurentului referitoare la ilegalitatea deciziei atacate întrunesc criteriile formale din articolul 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Articolul 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă dictează regula principală potrivit căreia părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs numai în cazul în care invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

În cazul de față, problemele abordate de recurent trebuie redactate în așa fel încât să permită instanței de recurs să le subsumeze temeiurilor din alin. (2), (3) și (4) ale art. 432 din Codul de procedură civilă. Primele două alineate menționate prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat de către instanțele ierarhic inferioare. Alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Explicarea și exemplificarea acestor erori judiciare a fost efectuată în punctele 22 – 27 ale Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 5 din 11 noiembrie 2013 (a se vedea similar *Trevisanato vs Italia*, 16 decembrie 2016, parag. 22 – 23, 36).

În mod corespunzător, instanța de recurs notează că reglementările referitoare la rigorile impuse de articolul 432 alin. (2) - (4) din Codul de procedură civilă sunt redactate suficient de clar și îndeplinesc criteriul de previzibilitate. Mai mult, scopul acestui articol este, atât de a proteja interesul recurentului de a obține, după caz, casarea sau modificarea deciziei atacate, cât și de a păstra rolul Curții Supreme de Justiție de a se ocupa numai de probleme de o importanță semnificativă specificat în articolul 1 alin. (2) și (3) din Legea nr. 789-XIII din 26 martie 1996 (a se vedea *Zubac*, ibidem, parag. 83, 105 – 106).

Din raționamentele evocate, limitările impuse de legislator urmăresc un scop legitim, respectând, în același timp, cerințele securității juridice și buneii administrări a justiției (a se vedea *Beniamin Nersesyan vs Armenia*, 19 ianuarie 2010, parag. 22; *Marc Brauer*, ibidem, parag. 35; *Miessen*, ibidem, parag. 67; *Sturm vs Luxemburg*, 27 iunie 2017, parag. 36; *Zubac*, ibidem, parag. 98). Persoanele vizate trebuie să se

aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea *Ronald Vermeulen vs Belgia*, 17 iulie 2018, parag. 44).

În speță, având în vedere obligația impusă prin art. 432 alin. (5) din Codul de procedură civilă, completul de judecată nu a identificat niciun indiciu care, la prima vedere, ar putea ridica probleme de drept specificate la alin. (3) din articolul citat. Mai mult, Igor Burian nu a prezentat obiecții în privința acestui aspect procedural.

Referitor la alte erori procedurale decât cele indicate la alin. (3) sau la posibilele încălcări de ordin material, recurentul a criticat decizia din 15 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău, în baza articolului 432 alin. (2) lit. a), b), c) și alin. (4) din Codul de procedură civilă. Totuși, în virtutea principiului *jura novit curia*, completul de admisibilitate are competența de a decide asupra caracterului juridic al motivelor juridice inserate în cererea de recurs, prin examinarea lor, în lumina temeiurilor articolului 432 alin. (2) și (4) din Codul de procedură civilă.

Pornind de la argumentele recurentului rezumate mai sus, completul de judecată notează că întinderea obligației autorității judecătorești de a motiva hotărârea poate varia în funcție de circumstanțele specifice, natura și complexitatea cauzei (a se vedea *Ruiz Torija vs Spania*, 9 decembrie 1994, parag. 29). În special, pentru a justifica admiterea apelului avansat de către Iurie Bunescu, Curtea de Apel Chișinău s-a călăuzit de art. 210 alin. (1) și art. 211 alin. (1) din Codul civil. Pe baza acestor norme de drept, instanța de apel a considerat că Igor Burian nu a reușit să prezinte probe admisibile și pertinente, care ar putea înlătura valoarea probatorie a transferurilor bănești transmise în adresa lui și recepționate de el. De altfel, instanța de apel a constatat că suma acestor transferuri coincide cu împrumutul pretins de Igor Burian în litigiul de față.

Completul de admisibilitate învederează că recurentul nu a criticat textele de lege menționate supra, dar a prezentat în motivarea opiniei niște circumstanțe de fapt. În această împrejurare, instanța de recurs învederează că are competență de a efectua un control al legalității deciziei atacate, nu și temeiniciei ei în fapt. Pe această cale, recurentul nu a reușit să convingă că instanța de apel a cercetat incomplet probele existente la materialele cauzei sau i-a îngrădit posibilitate de a furniza dovezi într-o măsură incompatibilă cu rigorile art. 118 din Codul de procedură civilă. Astfel, în lumina împrejurărilor din speță, instanța de recurs notează că nu există niciun element care să indice că instanța de apel nu a examinat elementele decisive ale cauzei sau prin acțiunile ei a afectat echitatea procedurii în ansamblu (a se vedea deciziile de inadmisibilitate în cauzele *Victor Harovschi vs Moldova*, 18 noiembrie 2008; *Fundația pentru Copii Speranța vs Moldova*, 17 octombrie 2017 sau *Calancea și alții vs. Moldova*, 6 februarie 2018, parag. 20, 34 – 35).

În orice caz, completul de judecată observă că recurentul, asistat de un avocat la alegerea lui, a formulat prezenta cerere după ce a beneficiat de o procedură contradictorie în fața instanțelor ierarhic inferioare. De altfel, lipsa unor afirmații contrare denotă că acesta a avut ocazia de a-și prezenta elementele de probă și de a-și apăra cauza în mod liber, fiind audiat de o primă instanță și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept invocate de părți și relevante litigiului (a se vedea, printre altele, *A. Menarini Diagnostics S.R.L.*

vs Italia, 27 septembrie 2011, parag. 59; Akaki Tchaghiashvili vs Georgia, 2 septembrie 2014, parag. 34, Gohe și alții vs Franța, 3 iulie 2018, parag. 41 - 43).

Pe baza celor prezentate, completul de judecată constată că observațiile avansate de către Igor Burian, reprezentat de avocatul Octavian Pașcan, nu dezvăluie nicio aparență a încălcării normelor de drept material sau procedural, dar nici a încălcării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Prin urmare, raționamentele inserate în recurs nu pot fi calificate ca esențiale și nu ar putea obliga instanța de recurs să primească cererea acestuia spre examinarea în fond și, eventual, să caseze hotărârea judecătorească contestată. În mod corespunzător, punctele de vedere al recurentului nu sunt compatibile cu cerințele prevăzute la articolul 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă, iar, în consecință, recursul dedus judecătii nu corespunde condiției de a fi efectiv (a se vedea, inter alia, Petrovic vs Luxemburg, 17 februarie 2011, parag. 31 – 33, Sturm, ibidem, parag. 32).

Un raționament subsidiar rezidă în faptul că recurentul a fost reprezentat în fața instanței de recurs de către avocatul Octavian Pașcan (f. d. 133), care a fost în măsură să cunoască cerințele articolului 432 alin. (2) – (4) din Codul de procedură civilă, iar, după caz, să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea, *mutatis mutandis*, Henrioud vs Franța, 5 noiembrie 2015, parag. 61, Trevisanato, ibidem, parag. 45, Sturm, citată mai sus, parag. 40).

Considerațiile de mai sus sunt suficiente pentru a permite instanței de judecată de a reține existența temeiului prevăzut la articolul 433 lit. a) din Codul de procedură civilă. În atare condiții, conjunctura respectivă confirmă că marja de apreciere a instanței de recurs nu a fost disproporționată față de obiectivele securității raporturilor juridice și buneii administrări a justiției. Deci, raportând obiecțiile formulate în recurs la caracterul special al rolului Curții Supreme de Justiție, normele de drept procedural nu au format un obstacol care să afecteze esența dreptului recurentului de acces la un tribunal (a se vedea Samardžić vs Croatia, 20 iulie 2017, parag. 31).

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi auzit de o instanță”, completul de judecată notează că articolul 6 parag. (1) din C.E.D.O. nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind lipsit de șanse de succes (a se vedea, *mutatis mutandis*, Kukkonen vs Finlanda (nr. 2), 13 ianuarie 2009, parag. 24; Papaioannou vs Grecia, 2 iunie 2016, parag. 45; Baydar vs Olanda, 24 aprilie 2018, parag. 46; Guelfucci vs Franța, 3 iulie 2018, parag. 42 - 44). Aceste raționamente se transpun direct în cazul de față, de vreme ce încheierea de inadmisibilitate se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere circumstanțele care preced, completul de judecată decide în mod unanim că recursul declarat de către Igor Burian, reprezentat de avocatul Octavian Pașcan, nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinare în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu articolul 270, articolul 433 lit. a) și articolul 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Igor Burian, reprezentat de avocatul Octavian Pașcan.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Tatiana Vieru

Judecători

Nina Vascan

Victor Burduh